

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 09, 2013

Nummer 9, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ9287](#) 03-05-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ9286](#) 03-05-2013

RECHTSPRAAK

Ontuchtige handelingen

De uitspraak van het Hof luidt: het hof is van oordeel dat het namens verdachte gevoerde verweer strekkende tot vrijspraak van het tenlastegelegde wordt weersproken door de gebezigde bewijsmiddelen, zoals deze later in de eventueel op te maken aanvulling op dit arrest zullen worden opgenomen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en de betrouwbaarheid van de inhoud van die middelen te twijfelen. Het hof is allereerst van oordeel dat het heimelijk filmen van naakte dan wel (deels) ongeklede personen die zich hebben afgezonderd, niet alleen schending van privacy oplevert maar onder omstandigheden eveneens kan worden aangemerkt als een handeling van seksuele aard en dien ten gevolge ook kan opleveren het verrichten van ontuchtige handelingen als bedoeld in artikel 246 van het Wetboek van Strafrecht. Voor het antwoord op de vraag of er sprake is geweest van ontuchtige handelingen in de zin van het tenlastegelegde is doorslaggevend of onder de omstandigheden de handelingen van verdachte een seksuele lading hebben die in strijd is met sociaal-ethische normen. Het hof is van oordeel dat uit de gegeven omstandigheden blijkt dat het handelen van verdachte in strijd was met sociaal-ethische normen met een seksuele lading. Het hof gaat er daarbij vanuit dat naar algemene ervaringsregels heeft te gelden dat dergelijke beelden kunnen worden gemaakt met de kennelijke intentie om op een later tijdstip die beelden opnieuw te bekijken dan wel dat de beelden gebruikt worden ter bevrediging van lustgevoelens van de maker van de beelden of van derden. Aangeefster heeft bovendien aangegeven dat het filmen voor haar voelde alsof verdachte haar aanraakte op haar lichaam en dat zij zich heel erg vies voelt. Het voorgaande betekent dat het hof het handelen van verdachte als ontuchtig aanmerkt.

De aangevoerde middelen, die zich voor gezamenlijke behandeling lenen, komen met rechts- en motiveringsklachten op tegen het oordeel van het Hof dat te dezen sprake is van het dwingen tot het dulden van ontuchtige handelingen als bedoeld in artikel 246 Sr.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: in artikel 139f, eerste lid, Sr is strafbaar gesteld het met gebruikmaking van een technisch hulpmiddel waarvan de aanwezigheid niet op duidelijke wijze kenbaar is gemaakt, opzettelijk en wederrechtelijk van een persoon, aanwezig in een woning of op een andere niet voor het publiek toegankelijke plaats, een afbeelding

vervaardigen. Een dergelijke gedraging is op zichzelf niet - tevens - een ontuchtige handeling in de zin van artikel 246 Sr. Dat is niet anders indien bedoelde persoon naakt is en/of indien de afbeelding is vervaardigd om deze later te (laten) gebruiken ter bevrediging van lustgevoelens. Weliswaar kan van belang zijn of er enige voor het plegen of dulden van ontucht relevante interactie tussen de verdachte en die persoon heeft plaatsgevonden, omdat in uitzonderlijke gevallen ook zonder lichamelijke aanraking sprake kan zijn van het dwingen tot het plegen of dulden van ontuchtige handelingen, maar ook zonder lichamelijke aanraking moet het dan wel gaan om een handeling waarvan het plegen of dulden als ontuchtig is aan te merken (vgl. HR 8 mei 2012, LJN BW5000, NJ 2012/505). Gelet hierop en mede in aanmerking genomen dat het Hof niets heeft vastgesteld omtrent enige voor het plegen of dulden van ontucht relevante interactie tussen de verdachte en de aangeefster - dat de aangeefster nadat zij ontdekte dat zij door de verdachte gefilmd werd, daartegen heeft geprotesteerd en dat filmen deed beëindigen, kan niet als zodanig worden aangemerkt - geeft 's Hofs oordeel dat de aangeefster ontuchtige handelingen heeft moeten dulden, blijk van een te ruime en dus onjuiste uitleg van dat in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende, aan artikel 246 Sr ontleende begrip. Voor zover de middelen daarover klagen, zijn ze terecht voorgesteld. Hetgeen hiervoor is overwogen, brengt mee dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven, de middelen voor het overige geen bespreking behoeven en als volgt moet worden beslist. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ9286

Zaaknummer: 11/02308

Wetsartikelen: 246 Sr

RECHTSPRAAK

Kennelijke misslag openlijke geweldpleging

Verdachte wordt in eerste aanleg en hoger beroep veroordeeld voor openlijke geweldpleging krachtens artikel 141 Sr.

Het middel stelt voor:

Het middel klaagt onder meer dat uit de gebezigde bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid dat [slachtoffer 1] tegen diens lichaam is geschopt en/of getrapt.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: Nu de door het Hof gebezigde bewijsmiddelen niets inhouden waaruit kan worden afgeleid dat het in de tenlastelegging omschreven geweld is begaan tegen [slachtoffer 1] en bestond uit 'het meermalen schoppen en/of trappen tegen het lichaam van [slachtoffer 1]', zoals is bewezenverklaard, moet worden aangenomen dat dit onderdeel van de tenlastelegging als gevolg van een kennelijke misslag in de bewezenverklaring is opgenomen. De Hoge Raad leest de bewezenverklaring met herstel van deze misslag. Aangezien in die lezing de aard en ernst van het bewezenverklaarde in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast, behoeft 's Hofs kennelijke vergissing niet tot cassatie te leiden. Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81, eerste lid, RO geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

De A-G concludeert: Voor zover het middel berust op de opvatting dat uit de aan de bewezenverklaring ten grondslag gelegde bewijsmiddelen moet kunnen worden afgeleid dat verzoeker zelf meermalen tegen het lichaam van [slachtoffer 1] heeft geschopt en/of getrapt, faalt het vanwege een onjuiste rechtsopvatting. Bij een op artikel 141 Sr toegesneden bewezenverklaring is immers toereikend dat de verdachte een voldoende significante of wezenlijke bijdrage aan het bewezenverklaarde geweld heeft geleverd. Gelet op de door het Hof gebruikte bewijsmiddelen kan zonder meer worden gezegd dat verzoeker in die zin aan het toegepaste geweld heeft bijgedragen. Meer aandacht verdient echter de klacht dat het bewezenverklaarde 'schoppen en/of trappen tegen het lichaam van [slachtoffer 1]' niet als

onderdeel van het in vereniging gepleegde geweld uit de door het Hof gebezigde bewijsmiddelen kan volgen. Met betrekking daartoe heeft de steller van het middel een punt. Het 'schoppen en/of trappen tegen het lichaam van [slachtoffer 1]' kan inderdaad niet uit die bewijsmiddelen volgen. Een onderzoek achter de papieren muur maakt dit niet anders. Lezing van het complete proces-verbaal van aangifte van [slachtoffer 1] en van de andere integrale processen-verbaal wijzen niet op het 'schoppen en/of trappen tegen het lichaam van [slachtoffer 1]'. Het aangevoerde middel slaagt. Gronden waarop de Hoge Raad gebruik zou moeten maken van zijn bevoegdheid de bestreden uitspraak ambtshalve te vernietigen heb ik niet aangetroffen. Deze conclusie strekt tot vernietiging van het bestreden arrest en tot zodanige op art. 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-05-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ9287

Zaaknummer: 11/02313

Wetsartikelen: 141 Sr